

[Fogh Rasmussen]

det første, at socialdemokratiet med sine ændringsforslag vil forringe statsbudgettet med 1,6 mia kr. For det andet, at socialdemokratiet med denne finanspolitik vil forringe betalingsbalancen med 1½ mia kr.

I en situation, hvor der er behov for, at hver eneste krone, der kan findes, bruges til at nedbringe statens underskud, stiller socialdemokratiet ændringsforslag, som vil forringe statsbudgettet i forhold til det, der er lagt op til med regeringens forslag.

Men hvad der næsten er endnu værre er, at socialdemokratiet med disse forslag vil forringe betalingsbalancen. Der har jo været en masse debatter herom, og jeg kigger faktisk ned på socialdemokratiets politiske ordfører, hr. Svend Auken, som ved mange lejligheder har udtrykt sin dybe nyvundne bekymring for betalingsbalancens udvikling og året regeringen for, at den ikke har gjort nok for at forhindre en yderligere stigning i betalingsbalanceunderskuddet. Lad mig straks sige, at i dag er der al mulig anledning til opmærksomt at følge udviklingen i betalingsbalanceunderskuddet. Helt så alvorligt, som socialdemokraterne vil gøre det til, er det nu efter min opfattelse ikke, men det er da svært at forstå, at det socialdemokrati, som gør så meget ud af at kritisere, at der ikke sættes ind med en bekæmpelse af betalingsbalanceunderskuddet, selv stiller ændringsforslag til finansloven, som vil forøge underskuddet yderligere.

Der er simpelt hen overhovedet ingen sammenhæng i den økonomiske politik, som socialdemokratiet har lagt op til. Den er perspektivløs i sit sigte, den bærer ikke fremad, og den er fantasiforladt i sit valg af instrumenter. Vi har set det hele før, og det er hver gang gået galt; derfor falder det overhovedet ikke os i venstre svært klart at afvise de ændringsforslag til finansloven, som socialdemokratiet har stillet.

Der er også fra andre partier stillet en række ændringsforslag, som simpelt hen ligger os så fjernt, at jeg ikke vil knytte så forfærdelig mange bemærkninger til dem.

SF har stillet ændringsforslag, som i realiteten vil indebære Danmarks udmeldelse af EF og nedlæggelse af det danske forsvar. Jeg røber næppe nogen stor hemmelighed ved at fastslå, at venstre klart må tage afstand fra disse ændringsforslag. Vi er tilhængere både af EF og af at have et dansk forsvar og må

derfor selvfølgelig afvise SFs ændringsforslag.

VS' ændringsforslag er vel i det ideologiske sigte knap så vidtgående som SFs ændringsforslag. Det kan man så for det første undre sig over, men dernæst er de jo karakteriseret af at være udtryk for alt godt fra havet. Der er alt lige fra cykelparkering til sexologiske klinikker, og derfor kunne det jo give anledning til en omfattende debat her i salen; det vil jeg nu afstå fra, men jeg skal da sige, at vi afviser VS' ændringsforslag.

Endelig har de frie demokrater ved hr. Maisted stillet et par centrale ændringsforslag, hvoraf det væsentligste vel nok er, at Lønmodtagernes Dyrtdidsfond skal ophæves og pengene gå ind i statskassen og bruges til skattesænkning. Det forslag kan vi ikke støtte. Der kunne anstilles mange betragtninger over virkningerne af det forslag, men lad mig blot her nøjes med at sige, at hvis man med ét slag tog den opsparing, som i dag står i Lønmodtagernes Dyrtdidsfond, og brugte den til skattelettelse, er det helt givet, at der vil blive sat en økonomisk udvikling i gang i Danmark, som ganske enkelt ville få betalingsbalanceunderskuddet til at eksplodere. Hvis man tager en opsparing, som i dag står urørt, og bruger den til at sænke skatten med, sådan at der for private borgere bliver større plads til f.eks. at købe udenlandske varer, vil det i alle tilfælde føre til en yderligere forringelse af betalingsbalancen, som vil være fuldstændig uholdbar i den nuværende situation, så alene af den grund må vi afvise forslaget fra hr. Maisted, selv om det er velkendt, at vi i venstre har en positiv holdning over for, at den enkelte lønmodtager får en større råderet over sine midler i Lønmodtagernes Dyrtdidsfond. Men vi kan altså ikke gå med til, at den opsparing, som dér ligger, nu skulle kastes ud til forbrug.

Lad mig så som afsluttende bemærkning sige, at det for venstre er helt afgørende, at den økonomiske politik, som regeringen nu har ført i godt to år, bliver videreført med uformindsket styrke. Det indebærer, at den økonomiske politik i de kommende år også må baseres på tre hovedhjørnестene: for det første en fortsat forbedring af de private virksomheders konkurrenceevne, sådan at vi kan sælge nogle flere varer i udlandet og få en større beskæftigelse. For det andet at vi stopper væksten i den offentlige sektor, og at